פג.

נשרפין אבית הדשן. פירש

דעיקר על שפך הדשן ישרף בפר העלם דבר כתיב 'י ולא דק דלא בפר

העלם כחיב אלא בפר כהן משוח

מ"מ הדין עמו דכדי נסבה ויש לפרש

דהכי קאמר מאותן הנשרפין אבית

הדשן לא מצינו שמטמא בגדים אלא

אלו בלבד מניין לרבות פר כהן משוח

כו' ^כ' ול"ע אי מהך דרשא נמי נפקא לן שריפת בית הדשן בפר

(יום) הכפורים:

הדרן עלך כל הובחים

המזבח מקדש בו'. רצי יהושע

הך רישה וכי החי גוונה בחזקת הבתים

וב"ב כח.) דרבי ישמעאל ורבי עהיבא

קמפרשי בסיפה חזקה דרישה סים:

היא העולה. פירש בקונטרם היא

על מוהדה והשה דבגמרא משמע

דהיא מיעוטא הוא ולא ריבויא

אלא תנא אזאת תורת העולה סמיך:

משמע בהוייתה תהא משעלתה

ורבן גמליאל אתו לפרושי

בקונטרס כדי נסבה

מסורת הש"ם

ש א מיי׳ פרק ב מהל' פסה"מ הלכה יד: האנט יו. בא ב מיי פרק ה מהל' פרה האנה ד:

הנכה ד. א ג מיי' פרק ג מהל' פסה"מ הלכה ג:

ב ד מיי׳ שם הלכה יד:

תורה אור השלם

1. וְכָל חַשְּאת אֲשֶׁר יוּבְא מְדְמָה אֶל אֹהֶל מוֹעֵד לְבַפֵּר בְּקָדְש לא תַאְבֵל בְּאַש תַשְׂרָף. וויקרא ו, כג בְּקֶּדֶשׁ לֹא תַאְבֵל בְּאַשׁ תִּשְׁרַף: וויקרא ו, כג 2. וְכָל אָדָם לֹא יִהְיֶה בְּאֹהֶל מועד בָּבאו לרפר בבריי מועד בְּבֹאוֹ לְכַפֵּר בָּקְרְשׁ עַד צאתוֹ וְכַפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעֵד בִּיתוֹ וּבָעד כָּל קְהָל יִשְׂרָאֵל:

וּבְעֵוֹ בְּל קְוּהֵל יִשְּׁן אֵל: ויקרא טז, יז ז וְאֵת פֵּר הַחַטְּאת וְאֵת שְׂעִיר.

4. וָהַשֹּׁרֵף אֹתֵם יִכַבַּס בָּגַדִיוּ ְוְרָחַץ אֶת בְּשָׂרוֹ בַּמְּיִם וְאַחֲרֵי כַן יָבוֹא אֶל הַמִּחֲנֶה:

ניקרא טז, כח ייקרא טז, כח 5. צו אֶת אַהֲרֹן וְאֶת בְּנָיוּ לֵאמֵר זֹאת תוֹרָת הָעלְה הִוֹא העלה על מוקדה על המזבח ַבּלְיִלְה עֵד הַבּּקֶּר וְאֵשׁ הָמָזְבָּחַ תּוּקָד בּוֹ: ויקרא ו, ב הָמָזְבָּחַ תּוּקָד בּוֹ:

מוסף רש"י

בשכיפר. בשנחן ממנו על גבי המזבח הפנימי הוא דקפסיל רבי יהודה ולא מיפסל בהכנסה (דעיד לו.) מתני׳. המזבח מקדש. פסולין שאם עלו לא ירדו, את הראוי לו. וכלבד שיהל דבר זנראה כבר לחזבת. ובנת' חסרש במחשבת פסול, אם עלו לא ירדו. יהתם מפרש טעמא שהיה פסולו ואום נופרם עענונו שהיה פסוק בקדם, כלומר שנפסלו בעזרה: כל הראוי לאישים. להקטרה על האש: העולה על מוקדה. האש: העולה על מוקדה. ממוקדה דייק דהיינו אשים, דאמר קרא כל הלילה תהא שם, דכיון דעלתה לא תרד, ומשום כשירה לא איצטריך, כל הראוי לאישים גרסינן, מינטריך, כנ הרחוי נחישים גרסיק, ולא גרסינן כל העולה לאשים, וטעמא דרבן גמליאל מעל המזבח (סנהדרין לד.):

שימה מקובצת

בשביפר או בשלא כיפר. עי׳ לעיל קף לו מ׳: תוד"ה היא העולה כו' רחיא מיעומא הוא ולא ויא. וגם בכמה מקומות הוי היא וע. לכך נראה דאואת תורת העולה סמיך תורה אחת לכל העולין, והא דמייתי היא משום דרוצה להוכיח כל הראוי לאישים. אבל אם עלתה לא כני א מוי מושים, מזכני מם פעמום כמו מרד נפקא ליה מוסיף מורת העולה. ומדע דהא ר"ג מוסיף עליו על המובח להוכיח דר"ל ראוי למובח, משמע דכל חד מינייהו לא נחית אלא להוכיח דבריו לר"י ראוי לאישים ולר"ג ראני לוחדת. אדל את עלה לא תרד סמכינן אואת תורת כדפי

והוליאו למובח. להזות שבע על טיהרו ומתן ד' על קרנותיו כדכתיב וַייְקרא מין וילא אל המובח אשר לפני ה' וכפר עליו ומנן זה מובח הוהב בפרק הוציאו לו (יומא דף נה:) ואמרינן החם דלהכי כחיב ויצא עד דנפיק מכוליה מזבח שלא יעמוד בין המזבח ולפרכת בשעת מתנות המזבח אלא בין המובח לפתח אלד המורח: מו הכא חד מקום הוא. שאין הפסק (מובח) בינתים ולא הויא הכנסה יו שלא במקומה: או דילמא. רחמנא שויה שני מקומות דכתיב ביה יציחה: ה"ג בת"כ רבי אליעור אומר נאמר כאן לכפר בקדש ונאמר להלן לכפר בקדש מה להלן בשלא כיפר אף

> והוציאו או למזבח והכניםז מהו הכא ודאי חד מקום הוא או [דילמא] "יציאה קרינא ביה תיקו: נכנם לכפר: שתניא רבי אליעזר אומר נאמר כאן ילכפרם בקודש ונאמר להלן יוכל אדם לא יהִיהְ באהל מועד בבואו לכפר בקדש מה לחלן בשלא כיפר אף כאן בשלא כיפר רבי שמעון אומר נאמר כאן לכפר ונאמר להלן יואת פר החמאת ואת שעיר החמאת אשר הובא את דמם לכפר מה להלן בשכיפר אף כאן בשכיפר במאי קמיפלגי מ"ם דנין חוץ מחוץ ואין דנין חוץ מבפנים יו ומ"ם דנין בהמה מבהמה ואין דנין בהמה מאדם: רבי יהודה אומר כו': יהא מזיד פסול בשכיפר או בשלא כיפר אמר רבי ירמיה יומשמע ד שנאמר ואת פר החמאת ואת שעיר החמאת אשר הובא את דמם (אל אהל מועד) לכפר בקודש מה ת"ל יוהשורף מה תלמוד לומר והשורף לגופיה איצטריך אלא מה ת"ל חטאת חטאת ₪ לפי שלא למדנו אלא לפר ושעיר של יום הכפורים שנשרפין זי אבית הדשן מטמאין בגדים שאר נשרפין מנין ת"ל חשאת חשאת דברי רבי יהודה רבי מאיר

און שעיר החמאת שאין פר החמאת ואת שעיר החמאת שאין תלמוד לומר לכפר מה תלמוד לומר לכפר ילימד על כל המתכפרים שהשורפן מממא בגדים ורבי יהודה לכפר לא משמע ליה מאי מעמא לאו משום דמיבעיא ליה לגזירה שוה:

הדרן עלך כל הזכחים שנתערבו

אם אם הראוי לאישים אם סרבי יהושע אומר נכל הראוי לאישים אם המזבה סמקדש [את] הראוי לו יסרבי יהושע עלה לא ירד שנאמר יהיא העולה על מוקדה מה עולה שהיא ראויה לאישים אם עלתה לא תרד אף כל שהוא ראוי לאישים אם עלה לא ירד ירבן גמליאל אומר כל הראוי למזבח אם עלה לא ירד שנאמר היא העולה על מוקדה על המובח מה עולה שהיא ראויה למובח אם עלתה לא תרד אף כל דבר שהוא ראוי למזבח אם עלתה לא תרד "אין בין דברי רבן גמליאל לדברי רבי יהושע אלא הדם והנסכים שרבן גמליאל אומר לא ירדו ורבי יהושע אומר ירדו רבי שמעון אומר הזבח כשר ונסכים וּ פסולין הנסכים חו כשירים והזבח פסול אפיים זה וזה פסולין הזבח לא ירד והנסכים ירדו:

את דמה לכפר למדנו שכל הפנימים השורפם מטמת בגדים שלה היה לו לכתוב וחשר ביו הובה וגר׳ אלה וחת פר החטחת וחת שעיר החטחת וגר׳: מחי טעמה. לה נפקח ליה לר׳ יהודה מלכפר: לאו משום דמפיק ליה. להאי לכפר לג"ש דרבי שמעון ללמד על דמים החילונים שנכנס דמם לפנים שאין פסול אלא א״כ כיפר כרבי שמעון ולאו משום דתלי טעמא דשריפה בהובא את דמן 🖾 הילכך אינטריך חטאת חטאת לרבות שאר הפנימיות:

הדרן עלך כל הזבחים

המובח מקדש. אפילו דבר פסול שעלה למובח קדשו המובח ליעשות לחמו ואין מורידין אותו: את הראוי לו. משהוברר לחלקו. ובגמרא [ע"ב] מפרש למעוטי קמלים שלא קדשו בכלי לאחר קמילה שלא הובררו לחלק גבוה דאע"ג דקידשה המנחה כולה בכלי אין זה חלק גבוה ברור שאין המנחה קריבה כולה ובקמילה בלא מתן כלי אין זה מבורר למזבח: רבי יהושע אומר כו'. הני תנאי פליגי בפירושא דאת הראוי לו דסתמא דמתניתין רבי ב-ז סתם מתניתין את הראוי לו למעוטי שאין ראוי לו והדר מפרש ומאי ניהו ראוי לו לרבי יהושע ראוי לאישים שנפסל ולא דם פסול ונסכים פסולין שאינן לאישים ולר"ג כל הראוי למזבח שנפסל אפילו דם ונסכים ואין לך למעט אלא מה שלא נברר לחלק מזבח מעולם ומאי נינהו קמנים שלא קידשו מעולם בח בכלי: לאשים. לאש: היא העולה על מוקדה. דבר שהוא למוקד ועולה בח היא בהוייתן יהא ולא ירד. היא משמע בהוייתו תהא משעלתה על מוקדה: אף כל שראוי לאישים. לאפוקי דם ונסכים (פסולים) כדמפרש בסיפא אין בין דברי ר"ג לדברי רבי יהושע אלא הדם והנסכים: רבי שמעון סבירא ליה בנסכים של זבח כרבי יהושע (ובדם) ובנסכים הבאין בפני עלמן כרבן גמליאל ולאו ממוקדה יליף אלא טעמא אחרינא אית ליה כדמפרש בגמרא [פד.]: אם הובה כשר והנסכים פסולין. כגון שיצאו או נטמאו: או הובה נפסל והנסכים כשרין. הואיל והם באים בגללו נפסלו עמו ובטלה תורת הקרבה מהן: הובה לא ירד. דמובת קדשו:

עי׳ (ג"ו פ"ח ה"ד, ג') עי׳ לעיל לו.. **ג**) ת״כ אחרי פו לעיל לו., ז) וויכ אוווי פושי ה ה״ד ע״ש, ד) סנסדלין לד., ל) ת״כ צו פ״א ה״ד, ו) שם ה״ה, ו) שם ה״ו, לו יומא מד., ט) ויקרא ד יב, י) וע״ל מו: נתו׳ ש) יקרא דיב, זי וע"ל מו במר ד"ה אלו וברש"י שם ויפה מדייק רש"י הכא, צ"ק ע"ש, ל) [וע" לעיל מו: מר ד"ה אלון, (וע" מו' עירובין מת. ד"ה ר" יהודה פסמים פג. ד"ה ר"ש ודף קטו: ד"ה וחותם מו"ק כד. ר"ה עלרת]. שינויי נוסחאות

כאן בשלא כיפר רבי שמעון אומר

נאמר כאן לכפר בקדש ונאמר להלן

לכפר בקדש מה להלן בשכיפר אף כאן

בשכיפר. ר' אליעזר יליף לכפר דאשר

יובא מדמה לכפר מוכל אדם לא יהיה

באהל מועד בבואו לכפר ומזהיר שפורשין מן ההיכל בשעת הקטרה מה

להלן בבואו לכפר משמע מתחילת

ביחת המכפר הוזהרו חביריו לפרוש

הילכך כתיב דו לכפר ועדיין לא כיפר

משמע יי אף מון אשר יובא מדמה לכפר

מתחילת הבחתה ע"מ לכפר משמע

שנפסל הילכד אע"פ שלא כיפר:

מונאמר להלן לכפר בקדש. דר׳

שמעון ואת יו פר החטאת ואת שעיר

החטאת אשר הובא וגו' מה להלן

בשכיפר הכתוב מדבר דהא שריפה

בתר כפרה היא אף כאן בשכיפר: רבי

אליעור סבר דנין חוץ מחוץ. דם

חטאת החילונה שהכתוב מלמדך

שתעמוד בחוץ ולא יכניסוהו לפנים

מאדם זה שהכתוב מזהירו שיעמוד

בחוץ: ואין דנין חוץ מבפנים. מפר

יוה"כ שהבאתה יהו כמלותה לפנים:

דנין בהמה מבהמה. חטאת חילונה

מחטאת פנימית: ה"ג [הכנים שוגג

כשר] הא מזיד פסול בשכיפר או

בשלח כיפר. בשכיפר וכרבי שמעוז

סבירא ליה או אפי׳ בשלא כיפר וכרבי

אליעזר: ה"ג בתורת כהנים ואת פר

החטאת וגו' והשורף אותם וגו' מה

ס"ל. דמשמע דמיבעי ליה מה ח"ל

והשורף היינו יש דקפריך מה ת"ל הא

לגופיה אינטריך ללמדך שהשורפן

מטמח בגדים: אלא מה הלמוד לומר.

לחטאת כן חטאת תרי זימני מהדר:

ונשרפין חבית הדשן. כדי נקבה

דהא עיקר על שפך הדשן ישרף ש בפר

העלם דבר כתיב אלא משום דמטמא

בגדים נקט לה דלא כתיב בהו:

אינו לריך. ללמד כאן מחטאת חטאת

דממשמעותא דקרא נפקא דתלי

טעמא דטומאת בגדים משום דהובא

א] והוציאן (כתה"י): ב] גי' כתה"י וע' לש"י לכפר ונאמר להלן לכפר וכל אדם וכו' בבואו לכפר מה להלן וכו' רש״א נאמר כאן לכפר בקדש ונאמר להלן לכפר בקדש מה ונאמר להלן לכפר בקדש מה להלן וכרי: ג] נ״ל מפנים. וכנ״ל כלש״י (כתה״י): ד] נ״ל תניא להלן וכור: גן ליינ משנים. וכניינ גרש"י (כתה"י): ד] ל"ל תניא ממשמע (י*m"מ): ה] גי' כתה"י חטאת שיכול אין לי אלא חטאת שיכול אין לי אלא מטמאין בגדים ונשרפין אבית הדשן אלא אלו בלבד מניין לרבות פר כהן משיח ופר העלם דבר של ציבור ושעירי ע"ז ת"ל חטאת וכו". וכ"ה נספלה פ' לחלי (וקדים: ון 5"ל כפלה פ' לחלי (וקדים: ון 5"ל שהשורפו מטמא שהשורפו מטמא בגדים ונשרפין אבית הדשן שאר וכו' (ש"מ וכ"נ מוש"י): ז] והנסכים (*ש"מ) ועל' לש"י: ה] או הנסכים (כי"מ): מ] ואפי' (כי"מ וובטכים (כ מו) בן ואפי (כ מ ופרידו): ין ולפתח (*ש״מ): יאן בש״מ נוסף ליבול והכניסן. כלומר הכניס בין מזבח לפרוכת מהו: יבן כ״ל מחיצה (כתה"י וש"מ). וכל"ק גורס שאין אלא הפסק מזבח כו': יג] הכנסה שניה שלא במקומה יד] מינת כתיב (כתה"י וש"מ) לכפר (כתה"י וש"מ) לכפר דעדיין (כי"פ): מו] אף כאן אשר (*ש"מ): מז] גי' ל"ק ור"ש אשר (יש"ו). שון גיי ליק ורייש
יליף נאמר כאן לכפר בקדש
ונאמר להלן ואת פר החטאת
וכרי (צ"ק). וככתה"י כלפנינו:
יזן ל"ל מואת (בתה"י): יוֹן ל״ל מואת (כתה״י): יח] שהבאתו כמצותו (כי״פ וש"מ): ימן והיינו (כתה"י): ב] ל"ל חטאת חטאת (ש"מ וכי"י) בן לילווטאוניוטאוניש מדבי אתרי זימני מהדר (באה"מ). צכי"פ כלפנינו: כא] צכתה"י וככי"פ כנפנינו. באן בכתה"י וד"ו ללמדך מגזירה שוה ותיבות מחטאת חטאת ליתא שם והילת מהסאת הטאת ניסט שם והיל מבה"ז ועיי"ש שכתב לפמ"ש הסחס' לקמן קה ע"ב כסף העמ' דילפותא דמטאת מטאת הו"ל ג"ש, א"כ א"ל להגיה: כב] צ"ל אשר (באה"מ): כג] דמם (m'w*): כד] דרבי סתם בקו מם (ש"ח): בקן חבי חום במתניתין (ש"ח): בהן תיכת מעולם נמחק (ש"ח): בון ועולה היא בהוייתה ולא תרד. היא משמע בהוייתה תהא כו' כל"ל (ב"ש): כז] נכ"ש נוסף ובפ' כהן גדול (סנהדרין כל ע"ל) גבי לא ירבה לו נשים: